

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Số 82

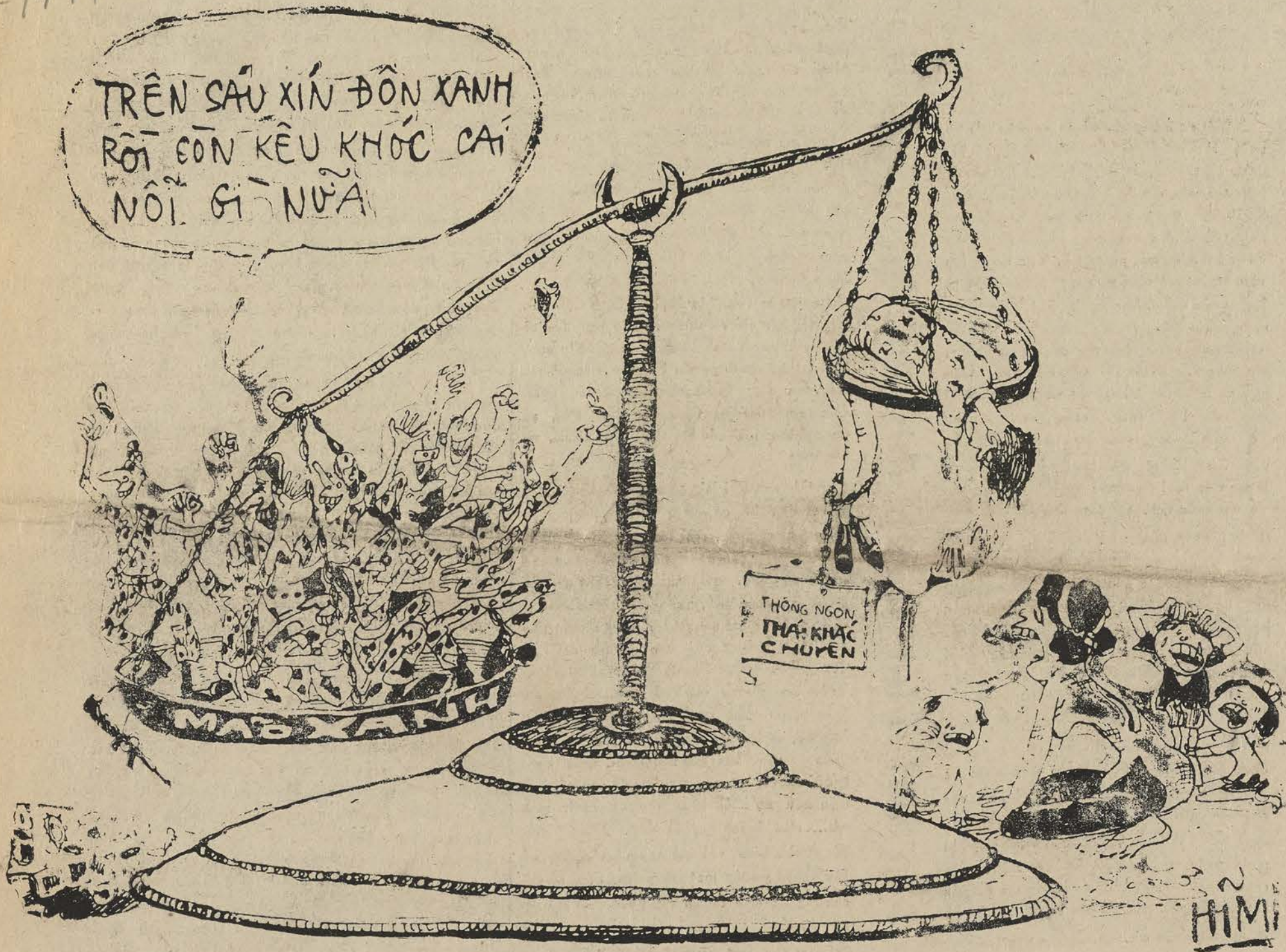
10 TÌ

TUẦN LỄ TỪ 9.10
ĐẾN 15.10.1969

CHỦ TIỆM kiêm ĐẦU BÉP : MINH VỒ

CỬA TIỆM 54 VÕ TÁNH ỚNG NÓI 24.901 — 93.801

Wason
DS 531
C74++

CHÀO THUA

Số báo gần đây nhất, những kẻ tự nhận là nhóm người diệt ruồi tái béo đã viết về anh em Con Ong như vậy:

« Trước kia tôi phục vụ trong ngành tư pháp ở Tòa án Hanoi nên được biết rõ những thành phần này. Chúng là ai, lý lịch và thành tích ra sao, ngôn ngữ của chúng đã phơi bày thực chất qua những sản phẩm đăng trên báo Con Ruồi, tương khố cần tìm hiểu.

Bọn này chuyên môn sống lẩn lút tại những khu vực nổi tiếng xấu xa ở Hanoi, không có nghề nghiệp nhất định làm sanh kế. Những danh từ đặc biệt như «dài dứa, căng mặt, chồn lúi, kỳ bèo, dù đi» vân vân... là thứ ngôn ngữ của bọn trùm lưu manh móc túi, chứa thò, cờ bạc, đi điếm, hút sách, thường trao đổi với nhau tại những nơi như Chợ Đồng Xuân, Ngõ Sầm Công, Xóm Cỏ Đào, Khâm Thi... Bãi Phúc Xá, Ngã Tư Sở, Chợ Mái mơ là những nơi mà bọn du đảng bắt hòe, trộm cắp, dụ dỗ gái quê

ăn nấp để hành nghề...
Bây giờ, nếu làm cho vỡ lẽ, e sẽ làm công việc quảng cáo không công cho nhóm người căm thù ruồi tái béo, bọn thuộc «quê hương Võ nguyên Giáp». Thôi, đành để độc giả Con Ong phán xét anh em tôi, Và, chính độc giả sẽ đòi hỏi tên «Bắc kỳ gian dối» nọ trưng đủ lý lịch bản thân về bè lũ ruồi tái béo.

Con Ong chào thua nhóm người diệt ruồi tái béo rồi. Lạy các ông vạn lạy, các ông làm ơn làm phúc cho chúng

con sống nhờ ít lâu nữa. Các ông đừng xử chúng con như Đức quốc xã xử Do Thái. Chúng con sợ các ông lắm. Các ông viết văn siêu đẳng thế, các con sợ là phải.

Con Ong chào thua còn có nghĩa là đáp lại lời kêu gọi đoàn kết của ông Tổng trưởng Thông tin và những người anh em miền Nam tiên bộ. Trong cái bối cảnh này, những thằng ăn cắp tượng Chàm, buôn lịch cời trường, cho vợ «đi» Mèo, «kiến thức của tôi chỉ có thể

tham nhũng, khốn nạn, điếm đàng còn có chỗ đứng trong quốc hội thì, anh em Con Ong, dẫu có thực sự «nổi tiếng xấu xa ở Hà Nội», chúng ta lại thấy vẫn thơm hơn bọn khốn nạn đang gang họng bôi bẩn đồng bào nó, quê hương nó ở quốc hội.

Xin Chúa hãy cho bọn khốn nạn ấy lên thiên đàng. Và đây chúng con xuống địa ngục. Hay ngược lại. Vì chúng con không muốn chào thua chúng một lần nữa, ở kiếp sau.

CON ONG

TIN MỪNG CHUNG,
TIN BUỒN RIÊNG

Một tin mừng cho nhiều người và là tin buồn cho một ít người. Đó là tin tới hết tháng 12 này, tức là hết năm Tây 69, những hãng thầu lớn của Mèo ở Giao Chỉ như RM K, Pacific, Equipment, Sealand v.v.. sẽ cảm ơn tất cả những anh công nhân vẫn thường được gọi là đệ tam quốc tịch. Tức là tới hết năm nay, tất cả những anh Phi, Đại-Hàn từ lâu nay ăn nhiều, làm ít, kiếm tiền vô tội vạ trong những hãng Mèo sẽ được giấy cảm ơn và mời về nước. Nguyên do không phải vì các hãng thầu Mèo hết việc làm ở VN (yên trí kinh tế hậu chiến có mục tái thiết vĩ đại, tư bản ngoại quốc sẽ thi nhau đổ tiền vào đầu tư ở VN công nhân Giao Chỉ sẽ làm không hết việc)—mà là sau một thời gian đầu dựng đám công nhân đệ tam quốc tịch, các đàn anh Mèo đã thấy rõ rằng trong đám công nhân tới từ nước ngoài này chỉ có một số rất ít có nghề đàng hoàng còn đa số chỉ là những hạng người gì đâu, vô nghề nghiệp, du thủ, du thực ở nước họ, thấy VN cần người và trả lương bõ, dặt dít nhau sang kiếm ăn. Số thợ bắt dặt dĩ này có những anh mang danh thợ chuyên nghiệp mà không biết xử dụng cái tuốc-nơ-vít. Đã vậy theo hợp đồng do Mèo ký với Chánh phủ nước họ, những anh thợ vớ vẩn này lại được hậu đãi. Với tư cách là công nhân đệ tam quốc tịch, các anh lãnh lương cao gấp bốn, gấp năm công nhân "năm bờ ten quốc tịch" là Giao Chỉ. Các anh tới giúp thì ít mà phá hoại lại nhiều. Chỉ nội một chuyện các anh lãnh lương bằng đô la, đem ra đòi noa lấy lời các anh cũng đủ tiền ăn chơi ra rít mà đồ g lương của các anh vẫn còn nguyên. Thợ Đại-Hàn thì còn khá, thợ Phi thì tởm hết nước nói.

Con Ong loan báo tin này, dĩ nhiên là với sự dè dặt thường lệ, trước là để báo tin mừng cho đa số đồng bào cần việc làm, cần nhà ở khắp các thành phố toàn quốc. Đồng thời báo tin buồn cho các em vợ hờ của Phi kiều và bọn chủ nhà tham tiền cho Phi và Đại-Hàn mượn nhà. Lẽ ra bọn chủ nhà bản tiện "for rent" này không được nói đến, nhưng vì tình đồng bào, dù sao họ cũng là đồng bào của ta. họ có thể chơi xấu với ta nhưng ta vẫn không nên xấu với họ, CO loan báo tin này để các em được phòng thân, móc được khoản tiền nào thì đi đi để mà sống trong thời gian đi năm nhà thương, để bọn chủ nhà lo mà

đàn anh đòi lập với nhà nước đàn em đòi lập với nhà bếp

đòi tiền nhà, cho thiếu mấy tháng tiền nhà cuối năm này là mất luôn, có sang tận Mĩ Nĩ đòi cũng khó lòng được trả.

Trong thời gian qua, vì nhu cầu của công tác, vì sự thiếu kiểm soát của chính quyền ta người Phi và Đại-Hàn vào nước ta quá nhiều. Công bình mà nói, người anh em Đại-Hàn tới nước ta tư cách hơn. không sống bê bối lắm để đến nỗi quốc thể của họ bị sứt mẻ và dân ta oán hận khinh rẻ. Xong người anh em Phi-líp-panh thì hết nước nói. Nhiều đường phố của thủ đô ta tràn ngập Phi kiều. Như con đường Trương Minh Giảng chẳng hạn. Trước đây đường này đầy Mỹ Đen. thậm chí có người đã phải gọi khu Trương Minh Giảng là Harlem của Sà-gòn. Bây giờ khu này đầy Phi. Suốt ngày đêm, các anh Phi đứng ngồi la liệt đầy đường. Nhiều anh đem cả vợ con sang, ở bần số dách. Nhà nào trót dại cho Phi mượn thì chỉ một năm sau là phải thay hết đồ đạc và quét vôi lại cho bốt dơ bần. Những anh Phi không đem vợ con theo—số này rất đông—có phong tục giải quyết tình trạng không vợ rất văn minh là... lấy vợ chung. Năm, bảy anh ở chung một nhà mượn một em Ma Ri Sên Giao Chỉ béo tốt. Em Sên này có nhiệm vụ cứu nguy bao tử kiếm giải quyết sinh lý cho cả năm bảy anh. Mỗi tháng em được chi 1 khoản tiền để bao thầu hai việc khoái nhất trong tứ khoái. Các em mang tiếng là lấy Phi, sự thực phải nói là các em lấy Phi kiều... vợ hội chợ.

Các anh Phi lại còn có tật rất khoái giao du với đàn bà có chồng. Vẫn biết đàn bà Giao Chỉ có nhiều đứa không ra gì, tuy nhiên mang tiếng là đến nước anh em để giúp anh em chống Cộng, quý anh cũng nên giữ thể thống một chút chứ. Ai lại cứ làm như ở nước nhà của quý anh không bằng. Nhân tiện đọc báo thấy thư mời họp đại hội của Hội Thân Hữu Việt—Phi do bác sĩ Phạm văn Thiên làm đương kim chủ tịch, chúng em nhân danh dự rựa Giao Chỉ đau khổ râm bề, có lời yêu cầu bác sĩ chủ tịch trong diễn văn khai mạc đại hội, nhắc khéo người anh em bạn nhẹ tay dùm để cho cái tình thân hữu nó khỏi bị sa vào cái cảnh rách nát... «tan hoang quá lỗ trê». Nhất là nhờ bác sĩ phổ biến với quý anh dùm chúng em «câu nhập gia tùy tục» và phiên dịch ra văn chương Mani tí te câu tục ngữ «Trai tân, gái góa thì chơi. Đừng nơi có vợ, đừng nơi có chồng». Xin cảm ơn Bác sĩ chủ tịch hội.

lên voi, xuống chó

phóng sự thời đại của GÃ THÂM

Lên voi xuống chó đồng nghĩa và đồng cảnh với câu "lên xe xuống ngựa" nhưng "lên voi, xuống chó" nghe có vẻ mỉa mai và tả chân hơn. "Lên voi xuống chó" không phải là một thành ngữ mới do những kẻ làm văn chương nham nhở thời buổi này đặt ra. Đó là một câu của các cụ ngày xưa, không biết thành ngữ "lên voi xuống chó" đã có từ đời nào, chỉ biết là nó đã có từ lâu lắm. Hình ảnh của một sự lên voi, xuống chó còn cho người ta thấy rõ sự thay đổi nhanh như chớp của cuộc đời, nhất là trong địa hạt gọi là chính trị. Lên voi là trường hợp của những anh đang dúi rếch, đang dúi dài, dúi dẹt, tương lai đang tối mù, tối mịt như nửa đêm trong một cái hầm than đá có hai bọn mọi đen đang đánh nhau bằng chân tay không, đang đen như mồm chó mực bỗng vì thời thế khốn lịn được đời móc ra khỏi chỗ tối tăm đặt ngồi lên ghế cao, cho đi công xa, ở công ốc. Những kẻ được đời cho lên voi đó, hồi voi, thường tưởng lầm là chúng có thực tài và chúng có thể ngồi cao lâu dài hơn người khác, một số khác hiểu rõ tình cảnh phù du của mình, bèn nghĩ ngay đến chuyện "vỏ một khoản tiền để sống lúc xuống chó. Với hai cái trạng thái tâm lý như vừa kể, bọn lên voi thường làm hại nhiều xã hội, cho đồng bào hơn là làm lợi.

Một trường hợp lên voi rõ rệt nhất là trường hợp của nhà cách mệnh Chương Bạ. Danh từ Chương Bạ được anh em nhà báo thân tặng cho đương sự khi được cất nhắc lên đặt ngồi vào ghế Tổng Trưởng và khi đương sự lên giọng eo éo đọc bài diễn văn đầu tiên ra oai "phước me bu tích" một số nhật báo. Một số ký giả năm đồng thóc nghe tiếng nói của đương sự phát ra từ máy ra đờ chói tai quá bèn bảo nhau: Sao tiếng nói của thằng này kỳ quá. Chưa như C. mèo, Cú cái giọng nói nhà quyết này định giá người thì không khéo ở làng quên thằng cha này phải làm được tới những chức phó lý, chương bạ. Cái chức chương bạ thật hợp với đương sự. Từ đó đương sự có cái tên là Tổng Trưởng Chương Bạ.

Nay nhắc lại Chương Bạ hồi còn trẻ không chịu học hành để ra làm tri huyện như những ông Trần Chánh Thành, Trần Trung Dung, cũng không chịu học để làm luật sư như những ông Bùi Tường Chiêu, Trần văn Tuyên, không chịu học để làm bác sĩ như những ông Đặng văn Sung, Lê Doãn Mậu v.v., đương sự Chương Bạ đại đột bỏ nhà đi theo một lãnh tụ làm hội kín chống thực dân Pháp. Lãnh tụ sau khi thấy một số đàn em bị Tây bắt, cho ăn đòn "sảng tan" học máu mồm, máu mũi, bèn làm một phát "phú linh" sang Tàu. Đương sự Chương Bạ cũng theo đàn anh sang Tàu. Nhưng qua bên đó đối quá chỉ đủ cho đàn anh đớp, đàn em Chương Bạ phải về Hồng Kông. Thời may ở đây có một em Kiều Giao Chỉ lưu lạc sang đây làm nghề gái nhày. Động lòng thương người cố quốc, em Kiều cứu mạng, tức là nuôi cơm nhà cách mạng thiếu niên và nhờ đó nhà cách mệnh khỏi bị chết đói. Ở Hồng Kông, cách mệnh gia Chương Bạ có dịp học được một số tiếng Anh Lê cơm. Sau đó, thời cuộc đổi

LỚP TOÁN LÝ HÓA

HUỲNH-NGỌC-TIẾU

15-10-69 TỔNG KHAI GIẢNG CÁC LỚP

Thất - Lục - Ngũ - Tư - Tam AB - Nhị AB
Nhất AB. Sáng, Chiều, Tối

GHI TÊN TẠI :

5/6 Chi Lăng Gia định (cạnh trường Mỹ Thuật)

196, Trần quang Khải (Trường Tân Thạnh)

631, Trần quốc Toàn (trường Quốc Toàn)

268/1, Lý Thái Tổ (trước trại tạm trú Pétruský)

hay, Thực dân Tây ra đi, các nhà cách mệnh Giác Chí & Tàu lục tục về nước theo Quốc Trưởng Bảo Đại. Chương Bạ cũng về nước, Đản anh của Chương Bạ tham gia chính phủ nhưng sau đó anh em họ Ngô từ ốm, lại trở thành đối đãi. Lần này tình cảnh của Chương Bạ bi thảm hơn vì châu đối rách này là đối rách ở ngay nước mình không còn có thể khoác áo lưu vong cách mệnh để mỗi tiền của người tha hương, Chương Bạ bèn đi dạy Áng Lê. Nhưng nghề làm giáo sư Áng Lê bắt đầu đi của đương sự cũng không thể khá được. vì Áng Lê của đương sự là thứ Áng Lê của Ba Tàu Hong Kong dùng để mua hàng sập sệ, không phải là thứ Áng Lê sách vở học được ở trường ốc. Do đó tiếng Áng Lê của đương sự bị học trò Saigon chê.

Ngày 30 Tết của cái Tết đầu tiên không có Tổng Thống Ngô Đình Diệm và bà Cố vấn Trần Lệ Xuân làm dân chúng ăn Tết không ngon. Chương Bạ lâm vào cảnh «đói» nặng nhất. Vì gần như suốt năm đó, học trò mãi mê đi biểu tình và đi coi biểu tình chống Chánh phủ, các trường học vắng tanh, giáo sư Chương Bạ cũng nhiều giáo chức bị thất nghiệp. Chương Bạ chỉ có 500 đồng để ăn Tết. Sau Tết nửa tháng, trong lúc các vị nắm quyền trong cái gọi là «Chánh phủ Cách mạng Lâm thời» vị thì mãi ăn mừng chiến thắng,

vị thì lo việc cho mở cửa lại nhưng... nhẩy dầm và cho những em ca ve trong thời gian cấm nhẩy vừa qua đã phải đi làm gái Mãi dầm, sửa sang lại con người để đĩnh hay nhốt lại, vị thì bận xuống tóc, tướng Nguyễn Khánh đem bộ râu để bắt hủ từ vùng núi bay về Sài Gòn làm một phát gọi là chỉnh lý nội bộ, khoác những bộ áo Trung Lập may sẵn cho một lô tướng tá và đưa các ông này đi nằm kín một chỗ, thân hữu của Chương Bạ một sớm kia ngạc nhiên khi thấy trong danh sách chánh phủ chỉnh lý có Tổng Trưởng Chương Bạ.

Chương Bạ lên voi, mặc dầu bị thủ tướng Nguyễn Khánh có quá nhiều tham vọng, nắm hết quyền hành, chơi trò đản anh tích kỳ, công thì vơ hết vào mình, lỗi thì đổ cho cộng sự viên, cũng như nhiều Tổng trưởng hợp với Đại K để cứu nước, cứu dân thời bấy giờ, Chương Bạ bị Đại K chơi cho nhiều cú nỗ đơm đóm mắt. Chương Bạ cố gắng đem hết chí kiên nhẫn ra để ngồi ở ghế Tổng Trưởng một niên, tức là ngồi mãi cho đến ngày rạp vãn hát. Tổng Trưởng Chương Bạ bị Đại K chơi những đòn gì để đến nỗi bị tức đến học máu mồm, mời bạn đọc đón coi kỳ sau sẽ rõ.

viết ty do làm cho Chương Bạ nhận học ngồi lại ghế Tổng Trưởng, không chịu bắt chước Tổng Trưởng Nội vụ Hà thúc Ký từ chức, là lý do nhờ kết quả của bộ mỗi tháng Chương Bạ để dành được đúng một triệu đồng bạc Giao Chỉ. Không kể bằng ngoại bất ngờ khác về tiền phát động những chiến dịch nọ kia, ngồi ở ghế Tổng Trưởng mười hai tháng, Chương Bạ để dành được đúng 12 triệu. Nghĩa là nhờ lên voi, mỗi tháng Chương Bạ đều đều và chắc như cua gạch, trúng một cái giải xổ số độc đắc. Công lao theo đuổi cách mệnh để bị đối rách từ bao nhiêu năm nay của đương sự đã được đền bù. Lên voi, với tư cách Tổng Trưởng, Chương Bạ đáp phi cơ nhà nước sang thăm lại Hong Kong. Với tâm trạng của một ông Nghề Vinh qui bại tử, như một Lưu Bình sau khi cũng đổ đát, cũng biền cời, áo mào như ai, trở về nơi xưa để gặp lại Dương Lễ, đương sự Chương Bạ đem một phần số tiền để dành được sang Hồng Kông tạ ơn cho nàng kỹ nữ năm xưa để trả ơn tri kỷ và bắt cơm Phiếu Mẫu.

(Còn nữa)
GÃ THÂM

Lục Xi

VẠN TỐC MAI

NÓI CHUYỆN VỀ CÁI GHẾ TỔNG TRƯỞNG Y TẾ

Năm lần cả thầy, tổng thống Nguyễn Văn Thiệu mời bác sĩ Nguyễn Hoài Đức nhân ghế Tổng Trưởng Y tế trong nội các của thủ tướng Trần Thiện Khiêm. Bác sĩ Nguyễn Hoài Đức, đương kim chủ tịch Y sĩ đoàn đã không nhận vì ông phải nghĩ rằng ông đóng vai chủ chốt trong vụ chống dự luật 64/69 H P không phải để ngồi thế chỗ của bác sĩ Trần Lữ Y. Đó là thái độ của người quân tử. Giá như không xảy ra vụ chống dự luật 64/69 H P, có thể bác sĩ Nguyễn Hoài Đức đã đáp lời mời thiết tha của Tổng Thống Thiệu.

Tổng thống nhờ bác sĩ Vũ Ngọc Hoàn tổng giám đốc Nha Quân Y tìm hộ một vị tổng trưởng y tế. Bác sĩ Hoàn đã ghi tên bác sĩ Nguyễn Hoài Đức lên hàng đầu «thứ sinh đề cử». Bác sĩ Trần Minh Tùng đứng hàng ba. Nhưng bác sĩ Đức khăng khăng từ chối. Nhiều anh em, trong số đó có ông bác sĩ Đinh xuân Minh, đã yêu cầu bác sĩ Đức nếu từ chối thì nên đề cử bác sĩ Tùng. Bác sĩ Đức đã viết thư gửi Tổng thống đề cử bác sĩ Trần Minh Tùng. Và bác sĩ Trần Minh Tùng thay chỗ bác sĩ Trần Lữ Y.

NÓI CHUYỆN VỀ NGƯỜI PHỤ TÁ ĐẶC BIỆT CỦA ÔNG TỔNG TRƯỞNG Y TẾ

Bác sĩ Đinh Xuân Minh, người đi theo bác sĩ Trần Minh Tùng từ lâu, lại có công trong việc vận động đề cử bác sĩ Tùng làm tổng trưởng y tế nên được bác sĩ Tùng đề cử công ơn bằng chức vụ phụ tá đặc biệt. Ai cũng biết, bác sĩ Minh từ trong «lò» OPV mà ra. Việc bác sĩ Tùng và bác sĩ Minh tham chính, bắt buộc y sĩ Đoàn phải «mời» hai ông ra khỏi những chức vụ then chốt của Y sĩ Đoàn. Chẳng hạn bác sĩ Minh mất chức Tổng thư ký Y sĩ Đoàn trong một cuộc họp 8 phiếu thuận «mời» bác sĩ Minh về... Bộ Y Tế chỉ có 2 phiếu muốn giữ ông ta ở lại Y sĩ Đoàn!

Bác sĩ Minh đã tỏ ra cay cú vụ này, cho rằng Bác sĩ Nguyễn Hoài Đức «chơi» mình. Vạn Tốc Mai nghĩ rằng, cái ghế Tổng trưởng Y tế thơm phưng phức. Bác sĩ Đức còn không ham, không «chơi» ai để được ngồi, nhường cho người khác. Thì, với chức chủ

tịch Y sĩ Đoàn, bác sĩ Đức «chơi» người tổng thư ký làm cái quái gì nhỉ?

KHI ÔNG PHỤ TÁ ĐẶC BIỆT MUỐN OAI HÙM RUNG NHẤT KHÍ

Mới đây, trong hàng ngũ «trí thức» Y Sĩ Đoàn xảy ra một vụ đề tiện. Là cái thư rơi rớt cáo bác sĩ Nguyễn Hoài Đức này nọ Tác giả lá thư rơi là ông H. (Cả Y Sĩ Đoàn đều đã biết. Vạn Tốc Mai sẽ có dịp nói về ông H, cái «labo» của vợ ông, sự hứa hẹn được cho nhập cảng thuốc kỹ và đưa lên thay bác sĩ Đức nếu chống bác sĩ Đức)

Chuyện này không ăn nhằm gì tới Con Ong nếu ông phụ tá đặc biệt Đinh Xuân Minh không dọa bác sĩ Đức đủ điều. (Kể cả cái điều «tao là dân Huế, tao có đất sống ở đây, chứ mày là rười tái béo, mày phải tịch» và vân vân...) Điều ghê tởm nhất là ông bác sĩ Đinh xuân Minh nói:

— Chúng tao đã mua báo Con Ong. Chỉ cần búng ngón tay là bọn Con Ong sẽ chửi mày, sẽ đánh mày mất mặt.

Ông Đinh xuân Minh dọa bác sĩ Đức vài hôm trước thì sau đó có bài «Maffia xưng hùng» của Con Ong nhằm bênh vực và cảnh cáo ông tổng trưởng y tế. Anh em ở Y sĩ Đoàn bèn tin ngay là Con Ong đã bị ông Đinh xuân Minh mua đứt để làm công cụ ca ngợi Bộ Y Tế và chửi mướn gièm ông ta nếu dứa nào là kẻ thù của ông ta.

Thưa ông phụ tá đặc biệt Đinh xuân Minh,

Dù ông quen biết với nguyên bản báo chủ bút, Con Ong cũng cần phải yêu cầu ông cho đọc lại Con Ong, nhất là độc giả trong Y Sĩ Đoàn và sinh viên Y Khoa biết rõ ngôn ngữ bản thi của ông đã vấy lên danh dự của Con Ong. Con Ong yêu cầu ông, trong thời hạn năm ngày, phải:

— Ra trước Y Sĩ Đoàn xác nhận với bác sĩ Nguyễn Hoài Đức là ông trót nói phét, ông mượn oai hùm rung nhất khí, có sự hiện diện của bác sĩ Đức, các đoàn viên của Y Sĩ Đoàn và Con Ong

Nói rõ ràng ông đã mua đứt Con Ong thì mua bằng giá nào, trả tiền gì, có mặt những ai, ở đâu, dứa nào nhận tiền, giấy tờ biên nhận...

Trong năm ngày, ông không làm sáng tỏ vấn đề buộc ông Con Ong phải có thái độ với ông. Dĩ nhiên Con Ong sẽ chiếu cố ông tận tình như Nguyễn Du đã chiếu cố nhân vật sớ khanh. Ông đừng tưởng phát ngôn bừa bãi, đem Con Ong ra mà dọa nạt thiên hạ khiến thiên hạ lầm tưởng Con Ong làm công cụ chửi bới cho ông để ngán ông. Tất cả âm mưu phục vụ OPV của ông sẽ được phanh phui. Ông sẽ bị ông Tổng trưởng Y Tế ghê tởm ông, phứt ông a la poóc. Tùy ở thái độ của ông đấy.

Nhân thế, xin Bác sĩ Nguyễn Hoài Đức đừng sợ Con Ong sẽ «chửi» bác sĩ. Con Ong không bao giờ chửi những người tốt, có thiện chí. Con Ong sẽ bảo vệ Bác sĩ, ít ra, trong vụ ông đốc Minh muốn bôi bẩn bác sĩ, bởi bản một người mà ông ta đã lấy lục để tiến cử chủ của ông ta. Với con người «thời cơ» đó, tưởng bác sĩ Trần Minh Tùng nên đề đặt kéo nỏ làm bản lây ông đó, ông Tổng trưởng ạ!

NHẮN TIN GẤP

ÔNG ĐỐC PHẠM TRỌNG.— Ông đừng phát ngôn bừa bãi mà tiền oan nghiệp chướng đó. Chúng tôi đểch hễ quen ông, chơi với ông những ông cứ làm như thân chúng tôi lắm và nói phét kỳ quá. Nhờ ông tí đó. Cứ việc nói phét nhưng đừng đưa Con Ong vào chuyện nói phét của ông.

ĐẦU NẬU VĂN NGHỆ CHƠI TRÒ CAO BỒI BẮN LÊN

Hội văn nghệ nọ vừa cử một nhà thơ nhớn trông coi một tờ báo. Nhà thơ nhớn chửi anh em trong nghề ngu xuẩn. Bị anh em viết bài nhờ Con Ong (vì không được làm thư ký tòa soạn báo này) đăng chửi lại. Nhà thơ nhớn tưởng nguyên chủ bút Con Ong đã «hại» mình. Bèn lấy làm ực lắm.

Mới chơi cái trò cao bồi bắn lên bằng cách nhờ người khác viết chửi nguyên chủ bút Con Ong trên nhật báo nọ. Hèn mọn đến thế thì cầm bút làm cái chó gi. Đợi lúc người ta rửa tay gói kiem mới dám cắn, chỉ vì nghi ngờ. Vạn tốc Mai hỏi nguyên chủ bút:

— Ông tính sao?

— Không tính sao cả. Tôi đã thề không trả lời ai chửi bới tôi nữa. Tôi trót làm phiền nhiều người, nay bị làm phiền là luật nhân quả. Anh đừng có khích tôi để tôi viết lại cho Con Ong.

Mẹ kiếp, cái nòi cơm của anh nhà thơ nhớn kia nó chỉ bé bằng cái ngón tay út. À thêm tranh ăn mà anh ta nghĩ bần. Vạn Tốc Mai thương Thương Sinh, tính viết một phóng sự và đặt cho nhà thơ nhớn cái tên. Vạn Tốc Mai sẽ chửi đăng cả chục bức thư của nhà văn mới, tố cáo cái sự đầu nậu, bớ xén, ăn cắp tiền nhuận bút trong vụ bao thầu là cuộc khởi hành của anh nhà thơ út

Nhưng sợ anh đi luôn, đi xa thì ăn hạn lắm. Nên lại đành chấp nhận sự đầu nậu đơ dáy trong hàng ngũ văn nghệ nhớn hôm nay.

Anh là con tép thối. Anh nên biết thân biết phận anh. người ta thương anh là vì nể bậc thầy của anh đó. Anh có giỏi anh cứ thách nhe một câu coi, sự nghiệp đầu nậu của anh sẽ «về quê» trong vòng một uân lễ là muộn nhất.

C.O. 'không hài lòng' thông điệp 6-10 của Tổng thống

— TÔNG THỐNG ANAMTA... YẾU QUÁ, KHI NÓI TỚI BỌN NỘI THÙ.

TIN... TỨC

HOÀNGNHAM Thâu lượm

chính phủ «lá đa» của chà và toan thông dâm mí chế độ C.S

— THẾ TỨC LÀ «CHỦI CHA» THÁNH CAM ĐỊA.

kép bản Ng. Long bị... «què giò»

SÈ GHÈNH.— Giới phú lít đứng đường cho biết họ đã thộp cổ được chiếc xe số T... của kép hát Nguyễn Long, thần tượng của Mari Sên. Chiếc xe đã được cho đi... nghỉ mát. Được hỏi sao còn cả ngàn xe lậu thuế khác không bị bắt? Giới đứng đường nói rằng «bắt thế dèch nào được. Bọn xài xe lậu toàn là thằng gộc. Và lại, những xe khác đó còn mới toanh, nên chưa cần bắt.»

Đàng này, xe của tên Long dơ dáy quá, để chạy ngoài đường e mất vệ sinh công cộng, nên buộc lòng phải vờ, để đánh dấu tuần lễ vệ sinh. Vathế là kép bản Nguyễn Long... què giò.

LỘN MỀ

DỐT THÌ NÊN ĐI LAM... DÂN BIỂU

Có một anh ký giả lem nhem ký tên Nguyễn Hữu, viết một bài chê Tổng thống Anam ta dết tiếng Anh. Anh ký giả này, sau khi viết lách ám ở về cái vụ vũ khí nguyên tử nguyên tung gì đó, đã viết như sau: «Cũng vì vậy cho nên khi TT nói về vũ khí nguyên tử, thì ký giả này lập lại «có đúng là vũ khí nguyên tử không» thì TT nói lại rằng «Tưởng đúng như vậy» (Some Think Like That)».

Mẹ kiếp! làm gì có câu tiếng Anh nào lại quái dị đến thế. Chả trách Mèo nó rút quân là phải. Biết thì thừa thốt không biết thì dựa cột mà nghe.

Tớ nghĩ anh này là ký... dờm dèch phải ký giả, ký giả dàu có... dít dọt đến thế. Và chẳng ký giả chân chính nếu có dốt, thì cũng còn đủ liêm sỉ để mà dưng phết lác,»

Nhớ nhé người anh em Nguyễn Hữu. Tớ khuyên người anh em đừng làm ký giả. Làm mẹ nó Dân biểu đúng chỗ hơn Trong HV có Dân biểu «chicken soup» rồi đây.

ẤN ĐỊA: Nguồn tin từ xứ chuyên môn uống sữa pha nước đá bỏ cho biết nhà cầm quyền xứ này đang định «chủi chà» thánh Cam Địa.

Sự chủi bới này được thể hiện qua đề nghị của bộ ngoại

Ba đáng họ Cao

Viện Nhi Đồng trong những ngày đầu tháng 10 thật là rộn rịp. Rộn rịp nhất là việc lo bầu lại văn phòng của niên khóa 69-70.

Dường như theo tin của các giới trong các khối thì cụ chủ tịch Nguyễn Bá Lương chắc phải đi đương cái ghế Chủ tịch rồi. Cụ bà muốn cụ nghị xã hơi để chính đôn lại cái đường xe đò vì từ ngày báo Tân Dân bị lỗ lỗ công việc làm ăn cũng bị bẻ bời.

Cụ Chủ tịch Nguyễn bá Lương rời ghế Chủ tịch thì có lắm ông muốn nhảy lên thay thế. Trong số đó có ông dân biểu họ Cao. Ông này có vẻ thẳng thế lắm. Vì ông ta có hai ông em cố bự. Thứ nhất là ông họ Cao bên hành pháp. Ông này phụ trách liên lạc với Quốc hội nên cố vận động cho ông anh năm ghế Chủ tịch Viện Nhi Đồng. Sau này hành pháp có cần gì thì anh em nói mí nhau cũng tiện.

Có điều một số dân biểu điều hầu thấy cái gương Trần Ngọc Châu Trần ngọc Hiến lo quá! Rồi cái ông Cao bên kia «Tức Cao Tặc» cũng thủ thủ với ông Cao bên này theo cái kiểu ông Hiến nói nhỏ với ông Châu thì bỏ mẹ. Các dân biểu muốn đưa ông Chiêu ra ghế Chủ tịch, trước những lo ngại của bạn đồng [viện bên bênh vực rằng anh em cả mà có sao đâu. Tất cả mọi con đường đều đưa tới La Mã, à quên tới Saigon!

QUÁN

TÔM CUA

195 Nguyễn thái Học Sg. ĐT: 25.084

giao chà đã yêu cầu chính phủ «Lá Đa» nhìn nhận chế độ C S HN. Giới quan sát lập luận. Thánh Cam Địa đã dùng đường lối bắt bạo động để cứu 400 triệu dân uống nước đá bỏ khô cảnh nô lệ Anh. Và cũng chính cái tình thần bắt bạo động đó đã là di sản quý báu nhất của Thánh Cam Địa để lại cho dân Ấn.

Vậy mà nay Chính phủ «lá Đa» của Ấn lại định thông dâm mí một chế độ chủ trương bạo động, do một anh già liệt dương cầm đầu, thì tức là đã «chủi chà» Thánh vậy.

SAIGON, MỸ VÀ VIXI

Từ ngày tân chánh phủ nhậm chức, ngoài việc cho Ba Tàu được phép làm bánh Trung Thu và loan báo chính sách khác khờ, Con Ong thấy có 1 sự kiện quan trọng. Đó là việc quân đội Huê Kỳ không còn góp sức vào việc bảo vệ thủ đô Saigon nữa. Kèm theo đó là việc Việt Cộng gia tăng khủng bố phá hoại và âm mưu xâm nhập thủ đô chúng ta diên hình là trong mấy đêm liền nhiều toán đặc công VC bơi qua sông Saigon để vào thành phố

Người dân lo vì nếu có chuyện gì xảy ra, người dân chết trước, càng nghèo càng dễ chết sớm. Nếu không chết thì cũng dờ sống, dờ chết vì đói khổ, vì nhà cửa tan hoang. Vì vậy, người dân chú ý nhiều tới việc bảo vệ thủ đô. Người dân mong nhà cầm quyền ngăn ngừa được nạn hơn là xảy ra mới đẹp. Lê tất nhiên người dân cũng biết rằng không phải từ ngày nào tới giờ việc bảo vệ thủ đô nói riêng cũng như việc giữ yên đất nước nói chung, đặt hết cả vào tay người quân nhân Huê Kỳ. Chiến sĩ ta vẫn ngày đêm cặm xương thịt làm thành đồng, vách sắt bao quanh Thủ đô ta, ngày đêm chiến sĩ ta vẫn đổ máu ở ven đô để chặn bước xâm nhập của địch. Xong, kẻ thù thập phần nguy hiểm. Rất có thể chúng lợi dụng cơ hội quân Mỹ mới rút khỏi các phòng tuyến quanh Thủ đô để hy sinh gây tiếng vang, gây sự hiểu lầm là sở dĩ trong thời

SÈ GHÈNH.— Trong thông điệp đọc trước lưỡng viện Quốc Hội sáng 6-10, Tổng Thống Anam ta đã xác nhận lại là cóc có liên hiệp, da beo con mẹ gì ráo tội. Và đặc biệt là ông đã lên án bọn «nội thù» tức là bọn chuyên núp dưới háng người «Cuốc Ra» để bóp... để những người chống Cộng.

Bức thông điệp không có gì mới lạ nhưng chính cái «không mới lạ» đó đã làm cho một lũ ngợm thất vọng. Đó là những thằng chó săn tay sai ngoại bang đang quấy rối bởi nhọt trên mảnh đất này. Chúng cứ tưởng đầu ông Tổng Thống Anamta thế nào cũng đưa ra thêm vài nhượng bộ nữa. Nhưng ông cóc đưa ông còn chủi bớ chúng nó «nên chúng nó «thất vọng»

Tuy nhiên, riêng Con Ong cũng không hài lòng bức thông điệp. Bởi vì ông Tổng Thống Anamta vẫn còn tỏ ra hơi... yếu khi ông chưa dám chủi huých toẹt bọn chó săn kia. Đã bảo thời này là thời dười uoi. Lê ra ông phải bắt chước Con Ong mà chủi như thế này: «Tiên sư cha mấy

thằng CS và tay sai ngoại bang chui rúc trong Hạ viện. Nếu chúng mày không sớm hối cải 17 triệu dân Anam ta sẽ tống chúng mày sang Lục địa đồ đê Mao Chủ Tịch cho chúng mày ngậm... nước tiểu phun rau cải!»

17 triệu dân ta sẽ làm đảo chánh

TIN THƯỜNG Trong tờ báo Mèo Times số mới nhất có đăng một bài phỏng vấn Tổng Thống Thiệu. Ở đoạn cuối, khi trả lời một câu hỏi của phóng viên, Tổng Thống Anamta nói rằng «phó T.T Kỳ đã nói nếu có một chính phủ liên hiệp với C.S. thì quân đội sẽ làm đảo chánh. Tôi nói rằng không phải chỉ quân đội sẽ đảo chánh, mà 17 triệu dân ở miền Nam này sẽ lật đổ cái Chánh phủ liên hiệp đó.»

Giới quan sát, sau khi nhận định, cho rằng thì ra bọn chủ bại ở Anamta lộn lăm lộn.

Chúng nó cứ tưởng chỉ có 1 mình ông phó «điều hầu» chê món liên hiệp mí CS Ai dè ông chánh «bò câu» còn chê nặng hơn.

Y. K. C. O.

TẠP CHUNG NÊN... TẠP NHẬP

Có lẽ chưa bao giờ một anh Đầu Bếp Da Đỏ lại... bí tiểu tiện cho bằng cái nhà ông cựu luật sư Mèo này. Cái bí của ông ta đau ở chỗ không phải vì kẻ thù bên ngoài gây ra, mà lại do chính bọn «nội thù» tạo nên.

Từ trước tới nay, nước Mèo vẫn phết lác rằng chính phủ Mèo được tạo lập nên bởi dư luận Nghĩa là dân chủ lắm nhưng sự thực cái dư luận đó luôn luôn là dư luận giả tạo—Rét đi mếch đơ là sản phẩm của báo chí Mèo.

Ngày nay, cái dư luận phản chiến ở Mèo tuy bề ngoài có vẻ là bộc phát, nhưng sự thực lại cũng vẫn do nững bàn tay phù thủy bày ra. Và nó nặng hột ở chỗ chính các đồng chí của Luật sư cũng xía vô ăn có, bắt chấp quyền lợi đảng, quyền lợi tổ quốc. Trạng huống này do sự phân hóa đến rách bươm của chính sách đối ngoại lưỡng đảng của Mèo.

Họa cho nên nhà luật sư mới... bí tiểu tiện. Nhưng giới thông thạo thì lại không lấy làm ngạc nhiên. Bởi xứ XêKỳ là xứ... tạp chủng, nên tạp nhân, do đó tạp kiến, và đưng tới kết quả... tạp nhập.

Đàm già Dặc Ki giờ trò du đảng

NIU OOC (UPI).— Đàm già Jacqueline Onassis, vợ cũ của cố TT Kennedy vừa biểu diễn một đường... du côn đẹp mắt. Mụ đi tbeo anh chồng già tới xem phim «cô xoong», bị chụp hình, mụ bèn dùng du đò quật ngã anh chàng phóng viên nhiếp ảnh. Sau khi quật ngã địch thủ, mụ bèn dè lên anh ta và dùng đòn kim kê áp noãn hạ anh này... xum luôn. Nghe đầu phóng viên nhiếp ảnh Finkelstein đã đệ đơn kiện đàm già về tội... công xúc tu si.

CÓ BAO NHIÊU CHUYỆN BẮN TRONG MÙA BẦU CỬ TẠI Q.H.

— NHƯ VỢ CHỒNG NGÂU. CỨ MỖI LẦN GẶP NHAU ÂU YẾM MỘT LẦN. TẠI THƯỢNG HẠ VIỆN, CỨ MỖI «MÙA BẦU CỬ THÁNG 10, BAO NHIÊU CHUYỆN BẮN LẠI TÁI DIỄN, VÀ NGƯỜI TA CŨNG GIÃ VỜ ÂU YẾM NHAU, RỜI BẦU XONG LẠI CHIA TAY NHAU, VÀ CHỪ NHAU NHƯ CHÓ !

SAIGON — Cứ mỗi năm một lần, Thượng, Hạ viện bầu lại văn phòng mỗi viện. Mùa bầu cử diễn ra vào những ngày đầu tiên của khóa họp thường lệ tháng mười.

Năm nào cũng vậy, cứ sắp đến ngày bầu cử, là bao chuyện bầu lại diễn ra. Bao nhiêu người chạy chọt, vận động, xin phiếu của nhau, và chịu làm đồng minh giai đoạn với nhau.

Sau đây, Con Ong xin kể những chuyện đang hoặc vừa mới diễn ra. Những độc

giả nào chưa quen với không khí chính trị, xin hãy bịt mũi mà đọc. Nếu không, lỡ có nôn mửa, thì kẻ viết không chịu trách nhiệm.

— Tại Thượng Viện :

Nhân vật đáng nói đến hơn cả là Nghị sĩ Cựu Trung Tướng André Trần Văn Đôn.

Hồi Tướng Kỳ còn đang «đỏ như gấc» hay «đỏ như mào gà» thì cũng thế, ông Nghị André hình như có liên lạc khá mật thiết với Tướng Kỳ. Đến khi Tướng Thiệu làm Tổng thống, hình như ông

Nghị này lại mon men, định hợp ca với Dinh Độc Lập.

Cái đảng cứu nguy bao tử của ông Nghị đã tuyên bố ốm ờ, nửa như ủng hộ Tổng Thống, nửa như không. Nhưng đến khi thấy không ăn cái giải gì, thì ông Nghị xoay ra đối lập bất đắc dĩ. Nhưng không phải là đối lập với Tổng Thống, mà chỉ đối lập với Thủ Tướng thôi. Lý do thật dễ hiểu ; đối lập với Thủ Tướng, mới hy vọng được làm Thủ Tướng, chứ đối lập với Tổng Thống, thì chẳng lẽ

dợi ngày... Tây tái chiếm Đông Dương mới làm Thủ Tướng ?

Tháng tám vừa qua, là thời gian sửa soạn cái tờ nội các, ông Nghị André khéo đã hoạt động ráo riết, cuống quýt như gà tìm ổ đẻ. Cuối cùng, ông đã đẻ ra bài trường thuật một cuộc họp báo... tưởng tượng, đưa ra cái tiêu chuẩn cho việc thành lập tân chánh phủ và cuối cùng cho biết ông... sẵn sàng làm Thủ Tướng.

Một cái ghé hành pháp thòm phức, bây giờ ông nghị đang lo bảo vệ cái ghế còm bên lập pháp đó là cái ghế chủ tịch Ủy Ban Quốc Phòng.

Tuy ông Đôn và ông Sung, trước đây cùng ứng cử trong liên danh «Nông Công Bình», nhưng khi vào Thượng viện, mỗi ông lập một khối riêng, ông nào cũng tranh cái ghế đa số. Hai khối của hai ông lại có lập trường đối chọi nhau. Khối Xã Hội Dân Chủ của ông Sung ủng hộ Thủ tướng Trần Văn Hương, chụp mũ những thằng chống cự Thủ Tướng Hương là bọn kỳ thị. Trong khi ấy, khối Cộng Hòa của ông Đôn đã cự Hương kịch liệt.

Bây giờ, mà bầu cử, vì muốn ngồi lại cái chức Chủ Tịch Ủy Ban Quốc Phòng, ông Nghị Đôn đã đànhi chịu lép vế, «đầu hàng» khối ông Sung, với hy vọng xin vài chục phiếu của khối ông Sung. Cũng may ông nghị chỉ mới làm đến nghị sĩ nên chỉ mới chịu nhục đi «đầu hàng» để xin phiếu của bạn đồng viện. Nếu chẳng may ông được làm to hơn tí nữa rồi ông lại đi «xin phiếu» của Tây, của Mỹ thì bỏ mệ.

Ngoài ông Nghị Đôn, hình như còn có đại lãnh tụ Hà Bá một trong 6 lãnh tụ có thực lực của Tổng thống, cũng đã quy hàng cái khối 22 người của ông Sung để kiếm chác mấy ghế cho các đàn em Bông Lau tại Thượng viện. Con Ong trước đây đã chia buồn. Bây giờ lại có lời chia mừng với Bác Sĩ Họ Đặng.

Tại Thượng viện, chỉ gay ở mấy cái chức chủ tịch ủy ban. Còn chức chủ tịch TV, chắc không có ai dám tranh với ông già Nguyễn Văn Huyền, trừ ông Trần thế Minh. Riêng con chiến trụi lông Trần Chánh Thành mới trở về, tuy cũng muốn lấy lại cái chức Chủ Tịch Ủy ban Ngoại Giao, nhưng ông Giai cũng giai lắm, hơn nữa, lại sợ ề mặt, và đầu sao cũng no rồi, nên con sư tử sẽ nằm yên gãi háng một thời gian đã.

—TẠI HẠ VIỆN

Trước đây ông già Nguyễn Bá Lương loan báo sẽ lên xe đò về nhà vợ trước tháng

Mười. Có lẽ ông cụ dèo giai này cầm bằng sẽ hết làm Chủ Tịch trong kỳ tháng Mười, nên đã định cưới vợ trước khi bầu lại. Nhưng bị phá, và chuyện cưới vợ ềm luôn.

Nhưng hình như ông Cụ Lương vẫn quyết ứng cử thêm keo nữa. Theo tin của một đồng nghiệp, thì Ông cụ mới đây đã tổ chức tiệc ở Chợ Lớn, để xin phiếu các dân biểu thực khách.

Thêm vào đó, có một người gần như nắm chắc chức Chủ Tịch là Dân Biểu Cao Văn Chiêu. Ông này hiện là Trưởng Khối Dân Tiến, thay thế ông Trưởng khối buôn lịch cời trường. Khối DT là khối to nhất Hạ viện, lại có thực lực, nhờ thuốc bổ tí của Dược sư. Nếu ông Chiêu đắc cử Chủ tịch Hạ viện thì rất tiện, vì em ông là Cao Văn Trường, hiện là Bộ Trưởng liên lạc Quốc hội. Như vậy, cái thế của lập pháp sẽ lên, vì được làm Hành pháp, có thể gọi Hành pháp là «chủ mày». Và đầu sao, anh em một nhà, liên lạc với nhau cũng dễ dàng hơn là với người ngoài. Máu loãng còn hơn nước lã, huống chi là máu đặc.

Ngoài ra, có phần chắc là Dân Biểu Trần Ngọc Châu sẽ mất cái ghế tổng thư ký. Để một anh ngu dốt, hể mở miệng ra là sắc mùi Cộng sản, làm tổng thư ký một cơ quan dân cử chống cộng, thật là tởm.

Tất nhiên, một khi anh mất chức, thì em Kiều sẽ buồn lắm. Nhưng để cho anh gãi háng một phát, thì vui ngay, lo gì. Bên cạnh những sự việc kể trên, còn bao nhiêu vận động và thỏa hiệp ngầm ngầm. Nhưng ai biết rằng người ta chỉ đồng minh giai đoạn để hốt phiếu mà thôi. Khi bầu xong, lại chửi nhau như chó.

SÀI GÒN MỸ VÀ VIXI

(Tiếp theo trang 4)

Tổng trấn Saigon Gia Định, có tuyên bố rằng: Bọn đặc công VC trong thành phố Saigon chỉ còn chừng 100 tên, chúng sẽ không đủ sức làm bất cứ một chuyện gì. Người dân hôm nay trước việc quân đội Mỹ rút khỏi nhiều cơ sở trọng yếu, đặc biệt là việc rút khỏi những phònhet tuyên bảo vệ thủ đô, mong muốn các vị tướng lãnh như Trung Tướng Đỗ Cao Trí, Tư lệnh Quân Đoàn Ba, Trung Tướng Nguyễn Văn Minh, Tư lệnh biệt khu thủ Đô, xác nhận và ước định lại lực lượng quân sự của địch và áp lực địch với thủ đô Sài Gòn cùng loan báo những biện pháp phòng vệ của ta. Việc làm của quý vị sẽ có tác dụng làm cho quân đội ta cảnh giác và nhân dân ta yên tâm.

«Ngồi rù gãi háng dái lẩn tẩn» (thơ TRẦN VĂN HƯƠNG)

THẾ GIẠN

Thiên hạ đồn rằng trước khi ra đi, ông Cựu Tổng Trưởng Kinh Tế họ Âu đã làm 1 chuyến tàu vét khá bộn. Chẳng hạn như đã ngưng hẳn việc nhập cảng một số hàng cần thiết trong đó có gạo, để giá thị trường cao vọt hầu làm lợi cho giai thượng. Tất nhiên, gian thương bao giờ cũng biết điều với các ân nhân.

Cho nên, trước khi ra đi, một mặt ông cũ «bàn giao» cho ông mới, yêu cầu giữ bí mật dùm. Đến nỗi, một nhật báo ở đây ba lần đặt câu hỏi nhờ giải thích, mà vẫn chỉ toàn yên lặng. Mặt khác, vì hình như có sự can thiệp của Viện Giám sát, và nếu cứ thẳng mà làm, thì ông cũ khó mà khỏi ra tòa lãnh án, nên ông đã chạy chọt sao đó với Viện Giám sát, để cho tội trạng nhẹ bớt đi.

Người ta đồn như vậy, chẳng hiểu có đúng không. Nếu được ông Giám sát nói cho một tiếng, thì hay quá.

GÃ VỊT

Theo tin của VTX, trong cuộc nói chuyện với sinh viên Việt Nam tại Lyon, giáo sư Huy, nhân viên phái đoàn VNCH tại hòa đàm Balé, nói rằng «hội đàm Balé vẫn còn bế tắc vì tình trạng chia rẽ trong nội bộ BV giữa phe thân Nga và thân Tàu sau cái chết của Hồ chí Minh, khiến BV chưa định được chỗ đứng của họ giữa hai nước đàn anh Cộng sản».

Trong khi ấy, tại Saigon, T.T Thiệu đọc thông điệp, nói về hội đàm Ba Lê như sau: «Tôi xin nói rõ là họ (C.S) ngồi lý tại bàn hội đàm Ba Lê chờ đợi chúng ta nhượng bộ và không chịu thảo luận, chứ không phải họ thảo luận với phía chúng ta mà gặp bế tắc»

Mẹ kiếp 1 hội đàm Ba Lê có cả năm nay rồi và Hồ Chí Minh chỉ mới chết được một tháng. Thế mà ông Huy bảo vì Hồ chết nên hòa đàm bế tắc. Lãnh tụ đối lập có khác, tuy là nhân viên phái đoàn của Chánh phủ nhưng đầu cần nói giống với Tổng Thống.

Bầu tin VTX nói thêm: «Vớ tư cách

Tổng Thư ký đảng đối lập phong trào quốc gia cấp tiến, ông Huy xác nhận rằng đã có những sự tiến bộ rõ rệt trong lãnh vực dân chủ giữa đệ nhất và đệ nhị Cộng Hòa cả về cơ cấu pháp lý lẫn thực trạng chánh trị».

Có một điều chắc là dưới thời đệ nhất Cộng Hòa, chỉ có mỗi một đảng cần lao kiêm phong trào Cách Mạng Quốc Gia, đéch có lãnh tụ nào đóp lương của chánh phủ để lập đảng đối lập giả hiệu cả.

ÔNG TỈNH TRƯỞNG

Một phái đoàn Nghị sĩ thuộc Ủy Ban Nội Vụ Thượng Viện đi thăm Vũng Tàu, khi được nhân viên tòa Tỉnh báo đi chỗ khác chơi, vì ông Tỉnh bận họp, trở về Saigon, đã phổ biến một bản tường trình nói rằng: «Phái đoàn Nghị sĩ đến thăm Thiếu Tá Tỉnh Trưởng, nhưng ông bận đi họp. Ông Chánh văn phòng xem ra không có lệnh gì của TT Thị trưởng về việc hướng dẫn phái đoàn đi thăm các cơ quan dù có công điện của Bộ Nội Vụ Báo tin trước Phái đoàn có cảm tưởng là Tòa Thị Chính có thái độ lãnh

đạm với phái đoàn, và có cảm tưởng là chánh quyền địa phương đi ngược lại đường lối của Thủ Tướng Khiêm là tạo thông cảm giữa hành pháp và lập pháp».

Người ta còn nhớ, cách đây ít lâu, cũng đã có một phái đoàn dân biểu bị Tòa Tỉnh Bà Rịa cho «đi chỗ khác chơi»!

CỤT

Theo tin điện từ Ma-Ní, Tổng Thống Ma Cốt vừa cho hay Phi Luật Tân sẽ dần dần rút về số 2.000 quân đương giúp đỡ Việt N trong các hoạt động tái thiết và xây dựng nông thôn, ngay khi hết quỹ trợ cấp.

Thấy ông dần dần rút thì ông dần em cũng dọ rút. Rút thì rút, việc đéch gì phải dọ. Tuy nhiên, khi rút, nhớ rút luôn cả hàng chục ngàn thợ Phi đang hành nghề ở Việt Nam.

Giúp đỡ dân VN tái thiết được ít cây cầu, điều đó rất tốt, Nhưng một số ông lại cây nát bổ nó gia cang người ta, thì lợi chẳng bằng hại. Rút sớm chừng nào, máy ông chông yếu thận mừng chừng ấy.

Cả kẻ dè ngõng

TRÊN NGỰA VÀ DƯỚI NGỰA

Mỗi lần một Chánh phủ bị thay thế, một số nhân vật Chánh quyền xuống, người viết báo lại có một số đề tài để viết. Và người viết báo có lương tâm, hiểu rõ tác dụng việc làm của mình, biết suy nghĩ đến chuyện mình nên viết gì, nói gì, lại thấy hiện lên trên trang giấy cái mặc cảm «đánh người ngựa ngựa».

Tôi gọi đó là một mặc cảm vì trước hơn ai hết, người viết, và chỉ người viết, thấy nó, bị nó làm cho thối mả, mất hào hứng. Tôi đã nhiều lần có cái mặc cảm đó. Và tôi chắc các bạn tôi cũng vậy. Tôi đã từng nghe nhiều bạn nói: «Đánh người ngựa ngựa làm gì? Nó đã xuống rồi, đánh nó bây giờ là hèn. Quê nó đi...»

Và như vậy là có rất nhiều chuyện cần nói đã không nói ra, chỉ vì mặc cảm «đánh người dưới ngựa» không đánh người ngựa ngựa là một việc làm thật hào hiệp, thật quân tử, nhưng theo tôi là một việc làm cần xét lại.

Năm xưa, năm xưa - tức là thời «ngày xưa còn bé» - Quốc văn độc bản có bài dạy chúng ta không nên trả thù. Truyện chép rằng: Có một người nghèo một hôm bị một anh nhà giàu trong làng làm phách, vũ nhục giữa đường mà ném anh một cục đá. Anh nghèo cảm lắm nhưng ngay lúc đó, anh không làm gì được gã trợ phú, bèn lượm cục đá đem về nhà cất đi. Thời gian qua, gã trợ phú nghèo đi, anh nghèo cần kiếm làm ăn nên trở thành giàu. Một hôm, bắt gặp gã trợ phú ngày xưa nay đã là một anh «hít cốc» đi ngang nhà, anh cụ nghèo nghĩ rằng đây đã đến lúc để mình trả thù. Anh bèn mở tủ lấy cục đá năm xưa ra, định bụng sẽ dùng nó ném lại vào đầu kẻ thù đã làm mình u đầu và nhục nề năm xưa. Nhưng cầm cục đá trong tay nhìn kẻ thù bây giờ rách rưới tang thương, anh lại nghĩ: Ngày của mình phang lại nó là mình đại. Bây giờ mình trả thù nó là mình hèn... Bèn liệng cục đá xuống ao và trở vào nhà thờ thối, hân hoan.

Truyện xưa như vậy luân lý của truyện là đừng đại đánh lại bọn có quyền thế khi chúng đang thời, vì chúng có thể hại mình, đừng thêm trả thù khi kẻ thù đã xuống dốc. Quên hận thù để vui sống bao dung, tha thứ là những đức tính rất quý, rất cao đẹp và cần có. Nhưng đôi khi, có nên chăng??? Một tên trợ phú hỗn láo mất đi cuộc đời đầu có biết trợ phú! Trợ phú vẫn còn đó, chúng vẫn hỗn láo, vẫn sỉ nhục người nghèo. Tại sao chúng ta lại không làm một hành động nào đó để cho bọn trợ phú đang thời một bài học: «Chúng mày đừng có phách lối, chúng mày hãy trông gương tên khốn nạn này. Đôi chúng mày sẽ không mãi mãi có những điều kiện như chúng mày hiện nay đang có. Hãy xét lại việc chúng mày làm...» Bài học đó có thể cứu cho người người vì khác khỏi bị nhục.

Trở lại cương vị của người cầm bút, người viết báo đối với chính quyền không bao giờ là người trên ngựa. Nhân dân cũng vậy. Người cầm quyền này đi, có người cầm quyền khác lên thay. Lê tất nhiên người viết báo không có quyền Cũng như không bao giờ nên dùng sức mạnh của cây viết và tờ báo của mình vào việc dă kích đời tư một cá nhân. Nhưng việc xét định lại việc làm của những người cầm quyền đã mất quyền là một việc chính đáng, nên làm. Để làm gì? Để giúp những người hiện đang cầm quyền thấy lỗi lầm của những

người đi trước. Thấy dè tránh. Việc xét định đó không thể coi là một việc «đánh người ngựa ngựa».

Người viết báo có điều kiện để làm công việc xét định ấy. Vì người viết báo giữ mãi được chức vụ và địa vị của mình. Các Chánh phủ, những chế độ theo nhau qua, những ông Tướng về hưu, những ông Tổng Trưởng trở thành Giám đốc hãng buôn, bầu cái lương, nhưng người viết báo suốt đời vẫn là người viết báo. Hiện nay, trong số những người viết báo chân chính quanh tôi, có lời than phiền về tình trạng một ít người nhờ tình thế trở thành có đặc quyền, nhẩy ra làm báo, viết nhăng nhí mà không ai làm gì được họ. Nhưng, chúng ta sẽ hãnh diện khi chúng ta nghĩ rằng những kẻ kia dù cho có ra báo, có viết báo, vẫn không phải là «người viết». Tình thế đưa họ vào làng báo, tình thế sẽ đưa họ trở ra. Họ chỉ múa may, chỉ âm ỉ, ồn ào có được một thời.

Trong đời làm báo của tôi, tôi đã gặp một nhân vật còn hách hơn những vị hách bấy giờ nhiều. Nhân vật đó là ông N. Q. Ông từ phủ Tổng Thống ra khai thác tờ nhật báo S. M. Sau cuộc đảo chính thất bại của các sĩ quan Vương văn Đông, Nguyễn Chánh Thi năm 1960, các báo Saigon bị chánh quyền Ngô Đình Diệm khủng bố tinh thần đến phát sốt phát rét. Thời đó tôi đang làm đặc phái viên cho tờ Saigon Mới của bà Bút Trà, một hôm có điện thoại gọi tới tòa soạn, yêu cầu cử người lấy một thông cáo quan trọng của Phủ Tổng Thống về đảng cấp tốc. Đến đâu lấy? Thông cáo của Phủ Tổng Thống không phát ở phủ hoặc ở một cơ quan công quyền nào mà lại phát ở Tòa Soạn nhật Báo S. M. của ông N. Q. Tôi và một số phái viên các báo tới đó, thấy «đại úy», ngồi phưỡn bụng phê, mặt mũi đăm chiêu rất quan trọng, phát cho mỗi thằng một tờ giấy quay «ronéo» nội dung chữ bới đe dọa trừng phạt những kẻ phản loạn. Ông N. Q. không thêm một tiếng mời chúng tôi ngồi ông để cả lũ đứng xó rớ ở đó và trước khi phát thông báo ông còn nghiêm trọng giảng giải cho bọn chúng tôi một bài về trách nhiệm của báo chí trong công cuộc suy tôn Tổng Thống lãnh minh và vaca trần bộ mặt thật bỉ ổi của bọn đảo chính. Tôi còn nhớ lúc anh em chúng tôi ra khỏi tòa soạn báo S. M. có vài thằng tức quạ chưởi nhỏ... về thái độ của ông N. Q. Xin miễn nhắc lại những lời chưởi đó. Có người chưởi đương sự đã tiếp chúng tôi với vẻ khinh rẻ ra mặt «Mẹ kiếp.. mình làm báo nó cũng làm báo. Mình cùng nghề với nó mà nó khinh mình, tức là nó khinh chính nó còn gì?»

lúc đó tôi đồng ý với anh bạn - tôi chưa biết rằng ông N. Q.

không phải là người cùng nghề với chúng tôi, ông là người được quảng vào làng báo để rồi có một ngày nào đó, ông lui thủi đi ra. Bây giờ ông N. Q. có thể làm nhiều nghề, nhưng chắc chắn là ông không phải làm nghề viết báo.

Nhưng một ông N. Q. vắng mặt, làng báo Giao Chỉ có một tá ông N. Q. khác nhĩ nhỏ, phá thói phách lối, kênh kiệu, mực hạ vô nhân!!! Nhưng bực mà làm gì??? Những kẻ đó có phải là đồng nghiệp của mình đâu mà mình mắc cỡ vì hành động của họ.

GẢ THÂM

(Viết Thay Dê Húc Cần bạn đi ở ấp)

ĐÀO TIÊN SƯ NGHÈO THẬT HAY... AN MÂY

Tối ngày 23-9 cây tự điền kiêm nghị sĩ Đào đảng Vỹ đã... khắc khổ gặt gù chén chú chén anh với ba tên nhà báo tại nhà hàng Văn Cảnh để mếu máo trình bày về việc ông bị chủ phố đuổi «phút a la póc». Cứ theo Đào tiên sư thì chủ phố là tay đại gian đại ác đã triệt để khai thác cái nghị của ông khiến ông mắc kẹt cứng đờ cả người. Đào tiên sư còn ngoác mồm ra kêu ầm lên rằng thì là ông bị chủ phố bắt nạt bắt nộ và hành pháp đã không sáng suốt cho nên ông Tòa mới ở kê cho chủ phố lấy lá chuối lột tay tổng tiền Đào tiên sư ra khỏi căn nhà 96 A HIÊN VUONG.

Đào tiên sư có thần có thể lại có ghê ghở ỉ cao, thế mà Đào tiên sư lại gãi đầu gãi tai với mấy anh ký quèn ra cái điều nhà cháu thấp cổ bé miệng; cái trò đời quả thật là 36 kiểu. Nhưng như thế còn chưa cho là đủ, ông còn đi một đường là lột nữa là thờ ngán than dài rằng làm nghị sĩ khổ bỏ mẹ đi ỉ mà; tháng 12 này mà rút sổ bị trật đường rầy thì ông đui vào úng cứ nữa.

Khiếp! cứ nghe miệng nhà sang tả oán thì thẳng dân đen thấy sợ công danh phú quý như người sợ kít. Riêng Cà Phạng lại càng tỏm hơn nữa, nói đại nói đột nếu có thẳng sang cho ông cái chức Nghị sĩ thì ông cũng... dấm vào.

Có đứ đờ thối mồm nghe ông kêu khổ nó bèn chọc quê ông mà hỏi chỗ vào 1 câu mớclò:

—Khổ thì sao không về ăn lương vợ cho nó sướng? Có ai bắt phải ngồi ý lại để ngựa tay lãnh lương nhà nước đâu!

Cụ cứ đóng vai trò cầm điếu thì cũng chẳng ai cười ruồi cụ dân mà cụ sợ bởi vì trước cụ và cùng thời với cụ trên cụ và những người ngang hàng với cụ thiếu gì cha già điếu già dui ngời lù lù như những đồng mà Đạm tiên đó sao? Bề trên đã ban cho Đào tiên sư cái ghế Nghị sĩ thì Đào tiên sư cứ vững ban tọa ngồi tuy không được «muôn năm» thì ít ra cũng được tới hết sang năm. Ấy là chưa kể cái số của Đào tiên sư nó đang đổ hây hây ra đó may ra mà «tai qua nạn khỏi» trong cuộc rút sổ «nửa ở nửa về... vườn thì cụ còn ngắt ngưỡng cái bản độc được những gần 4 năm nữa chứ ít à! Gần 4 năm, chỉ mới dăm kê lương lậu thôi cụ cũng đã ăm được trên dưới 4 triệu rồi, bộ ít lắm sao?

Trở lại câu chuyện Đào tiên sư mời tụi nhà báo lại để phang chủ phố cần thận thì chủ phố: «Cục sả ném đi thì phải có cục chì chọi lại». Đào tiên sư đa lèn chủ phố cần thận thì chủ phố họ cũng đáp lễ lại cụ đến nơi đến chốn. Ngày 5-10 chủ phố đã dầy dạnh đập trên mặt báo, tay vỗ mồm gào rằng chính Đào tiên sư mới là tên... đại hủi. Cứ theo sự p. ần công của chủ phố thì họ mới chính là kẻ nghèo còn Đào tiên sư có của để ra hàng đồng. Chủ phố chỉ có một căn cho Đào tiên sư mượn trong khi họ lại đang đi ở mượn để đến nỗi bị đuổi lên đườ; xuống, trái lại Đào tiên sư tuy mang tiếng đi ở thuê nhưng thực ra lại có tới 2 cái nhà «phoren». Hai cái nhà cái nhà này do chính phủ quản tâm cai trị tức là do b. Đào tiên sư đứng tên mỗi tháng cho Mèo thuê tới 200 xín, nghe mê quá!

Ồ hay, sẽ nà nằm thao? Đào tiên sư nghèo mặt rệp thật hay là một tay chơi chuyên nghề vừadánh trống vừa ăn vạ với mục đích cao đẹp là muốn ăn mây tỵ tạo lòng thương của hành pháp. Ô hól ai tail

TRÒ NHẢY DÙ KHÔNG DÙ CỦA LLDB

Trước đây, khi mới tới Việt Nam bênh vực cho Đ. quân phạm trong vụ án thủ tiêu Thái Khắc Chuyên, Luật sư Gregory của Mỹ đã tuyên bố là hàng năm, có hàng trăm người bị thủ tiêu như TKC. Người ta tưởng ông thợ cái này chỉ nói phét như vậy, để tội trạng của thân chủ ông nhẹ bớt đi. Vì khi có cả trăm người bị thủ tiêu, thì có thêm một người bị thủ tiêu, là chuyện thường. Nhưng hình như tiết lộ của tay thầy cái trên có thật. Mời độc giả đọc bài sau đây của ông Thiên Hồ, đăng trên Xây Dựng số ra ngày 5-10-69.

ĐỀ HUỀ KIỀU ĐÓ CHẾT CHA!

Có người thấy báo chí VN mấy hôm nay đồng loạt làm rầm rầm cái vụ Thái Khắc Chuyên, đồng thời mấy ông chính khứa bên HK cũng lấy cớ đập TT Nixon bên đấm ra lo ngại. Ngại rằng báo chí mình rùm beng lên rồi chính phủ mình thúc bách đòi cho ra lẽ, thì một là nó tổn thương cho cái tình Việt Mỹ đề huề, hai là mấy anh Cộng Sản được thể lợi dụng lại tuyên truyền chủi đồng minh của ta một cách khác, nếu CS lợi dụng báo chí mình, thì phía mình cũng lợi dụng khai thác lại rai báo chí ngoài Bắc đây chứ có không đâu. Với lại, ai chả biết rằng, dù báo chí miền Nam cứ im đi như thóc ngâm, ~~phong trào đã muốn xuyên tạc, chủi bới thì không họ nói có, trắng họ nói đen mây hời.~~ Chuyện xảy ra thường quá xá rồi bà con.

T.H nghe cái luận điệu này, thấy chả lọt tai chút nào cả. Báo rằng nói tướng lên trên báo chí thì Cộng sản sẽ lợi dụng chủi bới nữa, chẳng hóa ra Cộng sản nó chỉ nhờ có độc báo chí ở miền Nam nó mới biết hay sao Chính ra thì cái vụ này, báo chí và các bản tin ngoại quốc bắt đầu đăng trước, Mặt khác, nếu CS lợi dụng báo chí mình, thì phía mình cũng lợi dụng khai thác lại rai báo chí ngoài Bắc đây chứ có không đâu. Với lại, ai chả biết rằng, dù báo chí miền Nam cứ im đi như thóc ngâm, ~~phong trào đã muốn xuyên tạc, chủi bới thì không họ nói có, trắng họ nói đen mây hời.~~ Chuyện xảy ra thường quá xá rồi bà con.

Cũng cần nhớ rằng dưới cái lệnh đề phòng "Cộng sản lợi dụng" báo chí ở đây đã bị bịt miệng nhiều phầi tức anh ách! Rút cục dưới cái bình phong đó, kẻ là m

bây mặc sức tung hoành!

Còn như báo báo chí nói lên và Chính phủ mình làm ra lẽ thì sẽ thương tổn đến tình Việt Mỹ đề huề, thì TH xin phép sớm cho de cái thứ đề huề đó đi. Vì lẽ gì ai mà chả hiểu. Bởi vì đầu phải chỉ có một vụ Thái Khắc Chuyên thông dịch viên?

Bà con hẳn không quên một vụ đàng trong XD năm ngoái. Một ông Thiếu tá Lực Lượng Đặc biệt Mỹ đã cho 10 nhân viên của mình lên máy bay trực thăng, rời từ Dakto về Nha Trang, lần lượt xé 10 người Việt đó xuống rừng rậm. Người đầu tiên bị xé xuống còn được ông tặng theo một tràng liên thanh. Ba người trong số này còn sống sót, bỏ ra khỏi rừng về nhà. Hôm ấy là ngày 2-1-1967. Người cha đau khổ của anh Nguyễn thế Tài thông dịch viên, người bị xé xuống trước ấy, đã làm đơn kêu nài gọi khắp nơi, cho Chính phủ VNCH cũng như cho Nhà chức trách Mỹ. Chán chề ông được người Mỹ đền cho 80.376 đồng tức một năm tiền lương! (Người cha đau khổ tất nhiên không thêm lấy!)

Ấy đây, nếu vụ Thái Khắc Chuyên này mà làm không ra lẽ thì sau đây còn bao vụ Thái Khắc Chuyên nữa?

Đừng nại cớ "Cộng sản lợi dụng" và lý do Việt Mỹ đề huề nữa! Đề huề kiều đó chết cha nhân dân này các ông ơi!

Đông nghiệp TH đã cho biết rõ tất cả nhân danh, địa danh, và thời gian xảy ra nội vụ, như thế là một tiết lộ đáng tin cậy.

Lập trường của bọn nham nhở "Con Ông - A" chống Cộng. Những thằng Cộng Sản và tay sai Cộng Sản đều đáng tội chết. Nhưng một con người không sinh ra như một con vật, ngay một tên Cộng sản chánh cống, còn được luật pháp xét xử công minh, rồi có đáng tội chết

mới phải chết. Và chết như một người tử tội, có pháp luật chứng kiến đàng hoàng, chứ không phải chết mất xác, chết khốn nạn như một con vật. Một tên cướp, 1 tên Cộng sản chánh cống còn được đối xử như vậy, lẽ nào những người chỉ bị tình nghi làm lợi cho Cộng sản lại bị giết và bị thủ tiêu?

YẾU QUÁ

Mới đây, có hai nghị sĩ nước Thụy Điển, một nước được "yêu nhau tự do" ở Bắc Âu, đã tới VN thăm viếng trong một tuần.

Tới VN, hai ông này cho biết là các ông đã "ngạc nhiên" về sự tốt đẹp tại VNCH, và những điều các ông nhìn thấy trước mắt trái ngược hẳn với những gì các ông vẫn tưởng về VN. Nghĩa là trước khi tới VNCH.

Điều đó chứng tỏ là những ông có nhiệm vụ Thông tin và "giải độc" quốc ngoại từ trước đến nay toàn là một bọn ăn hại đái nát. Chả làm được cái tích sự mẹ gì cả. Tuyên truyền thế đếch nào mà để người ngoài cứ tưởng nước mình như một đồng phân. Lúc đến tận nơi mới thấy là nó không đến nỗi như một đồng phân!

Ất có người ngờ rằng 2 ông Nghị Thụy Điển tới đây nên phải tuyên bố nịnh mấy câu cho vui vẻ cả. Nghị vậy là sai, vì Thụy Điển đang âu yếm mấy thằng Cộng sản BV, thậm chí hơn là chơi với Nam VN. Vậy thì tội chó gì họ phải nịnh.

Tóm lại, những ai có trách nhiệm vận động dư luận tại Thụy Điển, và có lẽ tại cả các nước,

~~khác nữa, từ trước đến nay, đã ăn hại hoàn toàn và nham nhở người đã dùng công quỹ để đi giải độc tại Thụy Điển, và có lẽ tại các nước khác nữa, đáng nọc ra, dết roi vào đít.~~

Ăn toàn của ngon mà không nói được điều hay cho đất nước, thì ăn làm đếch gì cho tổn của nhà nước.

Những 'kỳ quan' ở xứ kô - gông

Có một du khách vừa đi một vòng thế giới về xin được kể cho bà con xứ Giao Chỉ nghe một chuyện lạ đời bên nước Kô-Gông, láng giềng của Công-Gô:

Ờ đó có một me sừ "Buôn bán cao cấp" được cử làm Thống Sứ của Sở Đếm Tiền của Nhà Nước. Sau một thời gian, không hiểu vì đềm tiền mỗi tay, hay giận hờn ai đó, sừ "Buôn bán cao cấp" dứt đơn xin Ô-rơ-lui, nhưng lui thì lui, sừ vẫn không quên ma-nốp cho các tay chân bộ hạ của mình lên kế vị.

Nhờ vậy mà một sừ Biscuit mới nhày lên làm tổng xếp sòng, viện cớ "Lão ô bách tuế bất như phượng hoàng sơ sinh", mặc dù trên thực tế có nhiều "lão ô" đềm tiền hay hơn Biscuit Chính vì thế mà một "lão ô" kỳ cựu lấy làm xấu hổ, đành phải rũ áo ra đi, sau hơn mười lăm năm đềm tiền không sai một cắc.

Sừ Biscuit làm xếp sòng đềm bạc đã là quá sức tưởng tượng rồi, ít lâu sau sừ "buôn bán cao cấp" lại còn ma nốp một lần nữa cho đàn em trở thành ông Tiền Bạc đặng để bề giựt giảy theo các hiệu lệnh của các quan "hầy trợc phú cù lần.

Rồi sừ "buôn bán cao cấp" còn ngồi xôm lên dư luận cũng như quyền lợi dân chúng nước Kô-Gông ngang nhiên bổ nhiệm một anh "Trung Học Đệ Nhất cấp lên làm thanh tra đềm tiền, ngang hàng với chức tổng xếp sòng, và lại có quyền kiểm soát tất cả các nhà đềm tiền khác.

Eo ôi! Ông "Đệ nhất cấp" này vừa ngồi chồm chồm trên ghế, ông đã làm cho bao nhiêu ông chủ đềm tiền phải táng đờm kinh hồn, ông bắt nạt người này, ông chề người kia thiếu khả năng, người nọ thiếu đức hạnh.

Rốt cuộc ai cũng phải chiều lòng ông, nếu không thì bạc đầu mà đềm.

Sắp đặt đầu vào đó rồi, sừ "buôn bán cao cấp" mới ra đi, làm đại diện cho xứ Kô-gông tại Két Bạc Địa Cầu với số lương 2000 đôn (vì chi là 400 ngàn bạc Kô-gông) một tháng.

Mặc dù có đơn xin ô rơ lui, sừ "Buôn bán cao cấp" vẫn tính toán kỹ lưỡng, buộc nhà Đềm tiền phải coi xếp như về "dương lão" (dương sự mới vừa 44 tuổi). Như thế để cho xếp được vợ bỏ một me chót hơn MỘT TÊ gọi là trợ cấp cho dương sự về dương lão, và ngoài ra mỗi tháng Sở Đềm Tiền còn phải xia gần BA VÊ gọi là bổng lộc dương lão cho đến khi xếp hai năm mươi, khoác sơ mi Tôbia.

Sung sướng thay! Cả nước Kô-Gông chẳng có công bộc nào bằng sừ "Buôn bán cao cấp" tay trái lãnh tiền đôn, tay mặt vỗ tiền bản xứ.

Sừ đi có vụ đó là vì hồi còn làm Thống Sứ Đềm tiền, xếp đã ma nốp đềm thật nhiều ngàn hùn vào Két Bạc Địa Cầu (số ngân này hiện lên tới 3 tỉ) để dành sẵn cho xứ Kô-Gông một ghế dự khuyết, tức là chuẩn bị cho chính sừ lủy ngày nay, tọa lương kỳ thành tại xứ Cờ Hoa, mỗi tháng đềm 2000 đôn no bóc ké!

Do cái sự trao đổi quyền lợi mật giữa sừ cựu "tính toán tiền bạc" và sừ "Buôn bán Cao cấp", rốt cuộc chỉ có dân Kô-gông là thiệt thòi, vì xứ này xuất ra 3 tỉ bạc nào có đầu lại được gì, nếu không phải chỉ là để cho sừ "Buôn bán cao cấp" có chỗ ngồi đóp bạc khỏe ru, và hàng năm có một số chính khứa phe đàng được qua Cờ Hoa... ăn chơi?

Muốn biết rõ bản lãnh của sừ "Buôn bán cao cấp

thiết tưởng chỉ cần so sánh trị giá các tài sản mà sừ đã vỗ được với số bạc 2 VÊ mỗi tháng mà sừ đềm tiền Kô-gông đã trả cho sừ ngoài số 650 đôn cho gia đình tại xứ Phú lãng Sa trong thời gian không đầy hai niên. Ấy là chưa kể mấy chục thùng đồ quý giá mà sừ còn khuân đi theo, và cứ hỏi thử Sở Đềm tiền xem Sở này đã phải trả hộ mấy chục VÊ gọi là tiền công chuyên chở? Một người như vậy mà được làm đại diện tại Két Bạc Địa Cầu, và đang giựt giảy những người nắm v ận mạng tiền bạc trong xứ, thật là đáng thương thay cho cái xứ Kô-gông?

Cũng vì cho rằng ở xứ này toàn là những người mù cá, nên mấy anh chột mới tịtoe chỗ nào cũng đòi làm vua, Cho nên người ta mới đặt được một chú chưa có mảnh bằng tú tài lên làm tổng Xếp Sòng để trực tiếp điều khiển các ông Cử, ông Nghè từ tuổi đời đến tuổi công việc đều cao hơn. Có lẽ đây là một thiên tài Babilac, chỉ cần tự học, và học phát phơ ở một trường tư tọc Phú lãng Sa cũng đủ về làm cha ở xứ Kô-gông.

Nhà nước Kô-gông đã đặt ở Sở Đềm tiền một ông Án Sát để gọi là kiểm soát công việc đềm tiền nhưng ông Án Sát này lại còn kiêm nhiệm biết bao nhiêu công việc khác: nào là Tiền bạc, nào là sách vở tiền bạc, nào là hàng mĩy bay, nì là công ty ly tách, vại vốc v., mỗi nơi lại góp t hê m, một xếp một khoản phụ cấp làm xếp mập ù thềm. Sừ này cũng thật là bậc thiên tài từ lúc lọt lòng mẹ radá lần lâu mọi vấn đề kinh tế tài chánh, chống lạm phát, chứ có cần học ở đâu đâu?

Xứ Kô-Gông mà lị, chuyện gì cũng phải văn minh khác người chứ!

PHU DE GIAO CHI

THƯƠNG SINH KHỐC NGUYỄN DUY AM

10 giờ tối 5 tháng 10 Nguyễn Duy Am bị sát hại. Lúc đó, tôi và vợ con đã từ rạp Casino Saigon bước ra. Sau khi xem xong một phim cao bồi buồn về: Colorado Charlie. Tôi không biết Nguyễn Duy Am bị đạn Việt Cộng găm trúng tim phổi hay đạn bắn lên của bè lũ tham nhũng, Đất nước ta có hai kẻ thù tối nguy hiểm: Tham nhũng và Cộng Sản. Tham nhũng đẻ ra Cộng Sản. Tướng Nguyễn Cao Kỳ hồi còn làm thủ tướng đã tuyên bố rằng có thể, ông sẽ chết vì bọn tham nhũng. Vậy tham nhũng đáng sợ hơn Cộng Sản.

Đà Nẵng là thành phố của thù hận, kể từ ngày những kẻ tự phong là hội đồng Nhân Dân Cứu Quốc dùng giầy thép gai xiết cổ những người hiền lương với bản án Càn Lao Ác Ôn và mỗi lứa cầm hồn đốt cháy hai làng Càn Lao! Đà Nẵng là thành phố của tội lỗi, bệnh hoạn từ ngày quân Mỹ lên bờ sau những ký kết vô tội vạ của ông Thủ tướng chuyên nghiệp Phan Huy Quát. Đà Nẵng, một tai tiếng của miền Trung, cái ò ăn cắp, tranh giành quyền lợi của những phe nhóm. Dân chúng Đà Nẵng đã thờ dài nhìn ung nhọt mưng mủ lên thành phố thâu yểu của mình.

Bạn tôi, Nguyễn Duy Am, Thiếu tá Nguyễn Duy Am, chú chó Am đẹp trai, giản dị, ngây thơ trưởng thành từ cái binh chủng tôi yêu nhất là binh chủng nhảy dù đã tới Đà Nẵng và chết ở đó. Khi Trung tá Phạm Văn Liễu (hồi ấy chưa lên đại tá) về làm Tổng giám đốc Cảnh Sát Quốc Gia, đã lôi ba người lính nhảy dù về chỉ huy Cảnh sát dã chiến. Ba người đó là Sánh mập, Cung củ đậu và Am toét (nó cứ đeo kính râm hoài nên gọi nó là Am toét). Cung củ đậu trở về binh chủng dù ngay vì "không chịu được đại úy Sánh". Còn trung úy Am làm chỉ huy phó biệt đoàn 222 con nhện dưới quyền đại úy Sánh.

Ông Liễu mến Am toét lắm, "Nó trung hậu trước sau vẫn thế". Ông Liễu bị đời phứt a la poóc vì ông ấy không thức thời, sống ở cái đời nhố nheng này mà cứ khăng khăng quan niệm "Chung Tử đi rồi là Bá Nha". Am toét được ông Loan cất nhắc lên làm chỉ huy trưởng biệt đoàn 816 đóng ở Đại thế Giới. Rồi về ngã năm Bình Hòa. Cảnh sát dã chiến 816 đã ra tận Quy Nhơn hành quân lập được nhiều chiến công đến nỗi tuần báo Time của Mỹ phải viết cả trang báo. Am toét khoe tôi:

— Mày xem, báo Time khen Cảnh sát dã chiến thế này mà báo Việt Nam dèch thêm viết lấy cột báo nhỏ.

Am toét sống biết thân biết phận. Nó có cái xe Peugeot 203 cả tịch cả tàng. Vậy mà chề Mustang. Nó hỏi tôi:

— Chúng nó đề nghị với tao mỗi tháng "con vờ rian" cho chúng nó đồ hàng lậu hai kỳ, mỗi kỳ chúng nó chia hai trăm ngàn, mày tính sao?

Tôi nói:

— Tao không biết. Nhưng nếu mày bị tố cáo, tao không bênh mày đâu.

Am toét đã chề cái "áp phe" ngon lành đó. Bấy giờ, Tỉnh trưởng Bùi Thế Cầu thêm Am toét làm Trưởng ty Cảnh sát Gia đình lâm. Tỉnh trưởng Cầu chưa kịp xin Am toét thì nó đã ra Nha trang làm xếp phứ lít ở đây. Nó bắt bạc loạn cả lên. Phu nhân các vị tá, nó bắt tuốt. Cuộc tiền nó cũng không tha. Cuối cùng họ vẫn tự do và còn chửi Am toét thực thi pháp luật là toi công và dèch ẫn cái giải gì. Nó đóng cửa khách sạn chứa diêm, xì nách ba trá hình. Nó hung hăng con bọ xít. Rồi nó làm méch lòng ai đó nên nó bị gọi về Saigon làm thanh tra. Rồi lại được tin cần, chora Đà Nẵng đẹp tham những trộm cắp và Cộng Sản sau một năm ngồi chơi xơi nước.

In tại nhà in Dân Nguyễn 54 Võ Tấn Sĩ Saigon
Quản Nhiệm: NGUYỄN-VĂN-MINH

Nguyễn Duy Am, Am toét, người bạn kém tôi 1 tuổi đã "chết vì công vụ". Tôi hay tin nó chết ở cái phân ưu đăng trên báo Tiền Tuyến trưa nay, 7-10-1969. Tôi bàng hoàng, xúc động. Những Hồ Chí Minh, Nguyễn thế Truyền chết đi, tôi trở như gỗ. Nhưng Am toét chết, tôi phải khóc nó, phải viết về nó. Vì tôi ân hận lắm.

Ba tháng trước, Am toét đến nhà tôi, ngỏ ý muốn xin trở lại binh chủng nhảy dù. Tôi hỏi nó:

— Đại tá Hai không ưa mày à?

Nó đáp:

— Ông ấy đối xử với tao rất tốt. Ông còn cho biết đưa nào ghét tao, bá cáo bậy bạ để tao phải rời Nha Trang.

— Vậy mày nên ở lại làm việc với ông Hai đi. Mày về quân đội là phụ ông ấy.

Am toét đã nghe tôi. Trước ngày đi Đà Nẵng nhận chức Trưởng ty, nó gọi giầy nói về nhà tôi, cho biết ngày nó ra Đà Nẵng. Tôi vắng nhà. Vợ tôi nói lại. Am toét là người lính, nó thiếu thủ đoạn của một sếp ríp. Nó cứ tưởng sẽ ríp là hình ảnh của sếp ríp Marlon Brando trong phim "La poursuite impitoyable". Nó quên rằng ở công lý ở xứ này đang bị chính trị chi phối. Kẻ bảo vệ công lý cứ thẳng như cây tre bưng và chỉ biết công lý, sẽ bị bôi bôn. Hay sẽ bị tham nhũng đốn ngã nếu không được hân hạnh chết bởi Cộng sản.

Tôi chắc Am toét muốn "thình" tôi vài ý kiến giấy phép. Giá tôi biết trước nó nhận làm trưởng ty cảnh sát ở Đà Nẵng, tôi đã khuyên nó nên trở về quân đội. Ở quân đội uy nghèo khổ nhưng đây những tâm hồn người. Và nếu nó chết, nó sẽ được oam vàng hai tiếng ný sinh.

Am toét.

Những người bạn của mày còn sống là Hoàng Hải Thủy là Minh Vô là Thương Sinh là Hồng Dương... Tao đã bỏ nghề viết sống sướng. Vừa bỏ là bị thẳng xui người ta chửi tao trên báo Tiền Tuyến, vì tao như thứ Xuân tóc đỏ hèn hạ, bắt tài vô tướng, chuyên múa môi bịp người: thiên hạ. Giá mày còn sống và ở Saigon, tao chắc thẳng cao bồi bắn sau lưng sẽ được mày tát tai nó vài chiếc vì nó ghen với số phận mà Trời đã dành cho tao. Tao làm lấy đời tao, vất vả, khổ cực chứ đâu sung sướng gì. Mày đã chửi tao là "đầu hàng, hèn nhát". Thôi, tao xin chịu hèn nhát với tất cả. Để khỏi chết mà nhớ thương mày, Am toét à! Nhưng nếu những thẳng như mày còn phải chết để những thẳng khôn nạo sống phây phây, sống dai dẳng mà tìm cách hạ sát nhưng người ngay thẳng, thiện chí, đầy nhiệt tình như mày, có lẽ, tao sẽ tái xuất giang hồ.

Thôi, Am toét nhé, mày hãy "về quê" hãy về một quê hương như một quê hương ấu thời của chúng ta. Ngủ ngon, ngủ ngoan, Am toét. Những giọng chữ này chưa vĩ nhân nào của dân tộc chết đi hôm nay được chúng tao khốc như khốc mày. Gọi là thay cái phân tru đóng khung đậm nặng tính chất: hương qua đường, Am toét nhé. Mày hãy "phù hộ" để chúng tao chóng chết mà gặp mày ở quê hương thần tiên.

Ban của mày
THƯƠNG SINH

Và anh em Con Ong

TẦY CHAY PHỤ TÁ ĐẶC BIỆT ĐÌNH XUÂN MINH

Ruồi Tái Béo nghe đồn ông Tổng trưởng Trần Minh Tùng là người thầy thuốc không những tài ba mà còn tốt nữa. Nhưng ông thích cầu phần, lại "yếu" về hành chánh. Và, vì quá tốt, ai đưa cái gì (nhất là bạn quen) ông ký ngay. Không một ai chống ông Trần Minh Tùng cả.

Nhưng cả Bộ Y Tế, nhất là những người làm việc giới giang, thiện chí qua mấy đời Tổng trưởng Y tế sẽ chống ông nếu ông tạo toàn quyền "sinh sát" cho ông phụ tá đặc biệt Đình Xuân Minh.

Nghe đồn rằng, khi tiến cử ông Tùng với Tổng thống, bác sĩ Nguyễn Hoài Đức đã xin ông Tùng một điều là

RUỒI TÁI BÉO cầm tròng

không nên đưa Đình Xuân Minh qua Bộ y Tế vì ông Minh là người vừa giáo quyết vừa thiếu tư cách.

Thế mà ông Minh vẫn làm... phụ tá đặc biệt. Ông này hách hơn cả tên đánh xe cho Án Tử. Ông ta xác hồn như... xếp bếp của tổng thống Đệ nhất. Già trẻ, lớn bé ông đều "mày tao" hết trời hết tron.

Ông đề nghị cho về vườn 21 bác sĩ. Rất may là bác sĩ tổng trưởng Trần Minh Tùng sáng suốt, xé ngay bằng danh sách thay vì ký tên "ô kê salem". Rất nhiều

bác sĩ, dược sĩ làm việc ở Bộ Y Tế đã nộp đơn từ chức không phải để chống bác sĩ Trần Minh Tùng mà là để tỏ thái độ khinh thị ông phụ tá đặc biệt Đình Xuân Minh.

Nghe đồn ông Đình Xuân Minh đang thao túng và xếp đặt chân tay của ông đề để bề "cấp lít xăng" nhập cảng thuốc và dược liệu cho những "labo" mà ông ta... thương sót có điều kiện.

Cục Quân Y đã tầy chay ông Đình Xuân Minh ra mặt. Ông Đình Xuân Minh dọa đối thủ:

— Bọn Con Ong tao bỏ trong túi áo, khi cần sài, tao móc ra là Con Ong đốt nát mặt chúng mày!

Ông Đình Xuân Minh ơi,

Ông là cái chó gì mà ông dám bảo Con Ong làm đầy tớ cho ông. Đã vậy, CO sẽ công khai chơi nhau với ông đều đều mỗi tuần. Xin lưu ý nhà Y học Trần minh Tùng là ông đang nuôi ong tay áo đầy nhé! Cần thận kéo danh tiếng của ông bị thẳng phản phúc nó bôi bôn thì nguy lắm da.

ĐÓN COI KỶ TỐI: Đình Xuân Minh, ông là ai? người tình của Ngô đình Lệ Thủy như ông nói phét hay chỉ là gia nô của cụ Diệm? ông cụ cò Hùng sùi tiết lộ người tát tai ông Đình Xuân Minh ba phát, ly kỳ, hấp dẫn. Thế mà lại mần phụ tá đặc biệt có bỏ mợ người ta không chứ.

HÒA BÌNH NGHĨ GÌ, LÀM GÌ

Nhà văn, nhà lập thuyết Nguyễn Mạnh Côn đã cho phát hành cuốn sách mang tên Hòa Bình Nghĩ Gì Làm Gì của ông. Ông vẫn muốn được ra Quốc hội nói lên những cảm nghĩ chân thành của ông về cuốn sách dù ông biết ở Quốc hội có nhiều khối óc chỉ biết cựa quậy như cái đầu gối. Sách của ông rõ rệt là có thiện chí công khai ca ngợi Chính quyền. Trong đó, ông quả quyết Cộng Sản đã thua vì chúng ta đã giết nhau quá kỹ và người Mỹ giết người Việt hơn nhiều. Nhưng chính quyền chẳng biết làm gì để lợi dụng sự thắng lợi quân sự của phe mình. Ông Côn lưỡng lự chính quyền và cho rằng rồi đây, vấn đề đối phó với Mỹ sẽ quan trọng hơn đối phó với Cộng sản dù chính quyền ta sẽ khó mà thoát khỏi sự lung đoạn của Mỹ.

Mặc dầu ca ngợi chính quyền, ông Côn lại đòi «tôi ngã về liên hiệp», thế là cái gì? vậy phải đọc Hoà Bình Nghĩ Gì Làm Gì để xem ông Côn đã viết gì mà ông cứ đòi quốc hội phải nghe ông. Ông Côn dọa quốc hội không nghe ông đề cộng sản nó nghe ông, nó thực hiện ý kiến của ông thì... rấn mà chịu. Số sau, Con Ong sẽ có bài diêm cuốn sách gây nhiều tiếng vang này.

NGÀY MAI NHỚ MUA

TUỔI NGỌC

SỐ 13

DUYÊN ANH—MAI THẢO—HOÀNG ANH
TUẤN—NHẬT TIẾN — ĐÌNH TIẾN LUYỆN—
TỪ KẾ TƯỜNG chủ trương.